

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci
*žalobce: L.S., narozený..., zastoupeného: M.M., narozená ..., oba bytem ..., proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128
01 Praha 2 (dále jen MPSV), v řízení o žalobě ze dne 20.2.2017 proti rozhodnutí žalovaného
ze dne 11.1.2017 č.j. MPSV-2016/257899-421/1, o podporu v nezaměstnanosti,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Řízení v této projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., *soudní řád
správním* (dále jen *s.ř.s.*), a pro návrh je stanoven termín *žaloba*, účastníci jsou označováni
žalobce a *žalovaný*.

*Včasnou žalobou ze dne 20.2.2017 předanou k poštovní přepravě dne 7.3.2017 se
žalobce prostřednictvím shora uvedeného zástupce (plná moc ze dne 19.10.2016) domáhal
přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2017 č.j. MPSV-2016/257899-
421/1, protože s ním nesouhlasí. V žalobě uvedl, že v červnu 2016 byl zařazen do evidence
uchazečů o zaměstnání a zároveň požádal o podporu v nezaměstnanosti. Dne 2.10.2016
obdržel zamítavé rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Karlových
Varech (dále jen **ÚP**) a dne 11.1.2017 bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno původní*

rozhodnutí. V únoru 2017 se s žádostí o pomoc obrátil na Veřejného ochránce práv, který mu doporučil bránit se soudní cestou. Žalobce v žalobě citoval ustanovení zákona č.435/2004 Sb., o *zaměstnanosti* (dále jen **zákon**), Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o *koordinaci systému sociálního zabezpečení* (dále jen **Nařízení 883/2004**) a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví *prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení* (dále jen **Nařízení 987/2009**), přičemž se domnívá, že zákonem stanovené podmínky pro přiznání dávek v nezaměstnanosti byly z jeho strany splněny. Žalobce dále uvedl, že mu nebylo uznáno trvalé bydliště v České republice (dále jen **ČR**), přitom po dobu pobytu ve Velké Británii (dále jen **VB**) byl úzce spjat se svojí rodinou, které se rozhodl finančně pomoci a zároveň se zdokonalit v jazyce. Nelitoval vydaných prostředků na cesty domů, kterých bylo během roku několik (pět, šest i více, dle potřeby), všechen volný čas trávil na území trvalého bydliště. Je skutečně nereálné a fakticky nemožné vzhledem k vzdálenosti od domova (1400 km) jezdit domů každý týden, aby mohl patřit do skupiny tzv. pendlerů. K pravidlům dle Nařízení 987/2009 žalobce uvedl, že splnil všechny podmínky, když délka a nepřetržitost jeho pobytu na území čl. států byla 3 roky, pobýval zde z důvodu finanční pomoci rodině a zdokonalení v jazyce, měl 2 pracovní smlouvy, má velice úzkou vazbu s celou rodinou (návštěvy rodiny v ČR, ale i návštěvy rodiny ve VB), ve VB byl pouze za účelem vydělat si práci peníze jak pro sebe, tak pro rodinu, která žije v ČR, nebyl studentem; během pobytu ve VB bydlel střídavě na několika místech, vždy co nejbliže k zaměstnání a co nejvíce finančně výhodně, za daňového rezidenta byl považován ve VB, ale dle Nařízení 883/2004 je možné žádat o podporu v nezaměstnanosti v místě trvalého pobytu. Ani v jednom výše uvedeném zákoně není psáno o časovém omezení práce v zahraničí, je pouze o rozhodnutí o daňovém období, které nesmí být kratší než 12 měsíců, což bylo v tomto případě dodrženo. Dále žalobce sdělil, že v souladu s Nařízením 987/2009 se úhrada dávek v nezaměstnanosti žádá zpět od členského státu, jehož právní předpisy se na příjemce dávky vztahovaly naposledy, tedy VB by vynaložené prostředky na úhradu dávek v nezaměstnanosti vrátila zpět ČR. Také poukázal na to, že odjížděl do VB v červnu 2013 s přítelkyní A.Ch., se kterou tam působil po celou dobu pobytu, a se kterou se v květnu 2016 také vrátil domů. Sledně Ch. byla přiznána podpora v nezaměstnanosti, žalobci za stejných podmínek bylo toto odepřeno. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. *(K žalobě připojil kopii napadeného rozhodnutí a řadu listin, vztahujících se k pobytu ve VB i návštěvám v ČR, k výzvě soudu zaslal i řádnou plnou moc.)*

Napadeným rozhodnutím ze dne 11.1.2017 č.j. MPSV-2016/257899-421/1 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ÚP ze dne 17.10.2016 č.j. SOA-3085/2016-XB, kterým nebyla žalobci ode dne 13.6.2016 přiznána podpora v nezaměstnanosti podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona a čl. 2, čl. 3 odst. 1 písm. h) a čl. 61 Nařízení 883/2004. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 11.1.2017 bylo mimo jiné uvedeno, že dne 13.6.2016 žalobce podal písemnou žádost o podporu v nezaměstnanosti, čímž bylo v dané věci zahájeno správní řízení. Žalobce uvedl do formuláře „Žádost o podporu v nezaměstnanosti“ zaměstnání v posledních 2 letech před zařazením do předmětné evidence uchazečů o zaměstnání u zaměstnavatele „Staffline Group p.l.c“ od 23.6.2013 do 14.6.2015 a „TESCO Stores p.l.c.“ od 17.6.2015 do 28.5.2016. Naposledy tedy pracoval v členském státě Evropské unie (dále jen **EU**), konkrétně ve VB, přičemž doložil pracovní smlouvu ze dne 4.6.2015. Jeho zaměstnání ve VB trvající od 25.6.2013 do 14.6.2015 a od 15.6.2015 do 28.5.2016 byla uzavřena na dobu neurčitou. Ve zjišťovaném období byl daňovým rezidentem ve VB. Po provedeném správním řízení vydal dne 20.10.2016 ÚP rozhodnutí, kterým žalobci ode dne 13.6.2016 nepřiznal podporu v nezaměstnanosti z důvodu nesplnění podmínky ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona, pro jejíž splnění nemohly být zohledněny doby pojištění získané ve VB. Rozhodnutí bylo

žalobci oznámeno dne 20.10.2016 a proti tomuto rozhodnutí podal dne 26.10.2016 včasné odvolání. Odvolací správní orgán přezkoumal ve smyslu ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen *s.ř.*), soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání, a po přezkoumání předané spisové dokumentace shledal, že odvolání nelze vyhovět. Žalovaný citoval § 39 odst. 1 písm. a) zákona, dále uvedl, že otázky sociálního zabezpečení migrujících osob, tj. včetně dávek v nezaměstnanosti, řeší Nařízení 883/2004, které je svou povahou přímo aplikovatelné a nadřazené národním předpisům. Toto nařízení stanovuje pravidla určující, ve kterém státě jsou migrující pracovníci pojištěni a ve kterém mohou žádat o dávky sociálního zabezpečení - základním pravidlem je, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují. Tento stát pak od migrujících pracovníků jednak vybírá odvody na sociální zabezpečení a rovněž jim na základě těchto odvodů poskytuje sociální dávky. Ve specifických případech Nařízení 883/2004 umožňuje, aby migrující pracovníci nárokovali dávky v nezaměstnanosti i od jiného státu, než je stát jejich posledního zaměstnání. Tato výjimka se ale vztahuje výlučně na tzv. přeshraniční pracovníky a je upravena v čl. 65 tohoto nařízení. Přeshraničními pracovníky jsou osoby, které pracují v jiné zemi, než ve které bydlí - typicky jde o pracovníky, kteří z jednoho státu pravidelně dojíždějí přes hranice do zaměstnání v jiném státě (tzv. pendleři). Jedná se ale také o osoby, které si zachovávají zázemí v jednom státě a na omezenou dobu se přesunou za zaměstnáním do jiného státu, zatímco jejich obvyklé bydliště - tzv. centrum zájmů - zůstává zachováno v původním státě. V takových výjimečných a specifických případech je přeshraničním pracovníkům umožněno, aby nárokovali dávky v nezaměstnanosti přímo od jejich státu bydliště, byť do jeho systému během svého posledního zaměstnání žádné příspěvky neodváděli. Bydlištěm se pro účely Nařízení 883/2004 nerozumí trvalé bydliště ve smyslu národních předpisů, ale tzv. centrum zájmů, přičemž pro určení bydliště ve smyslu Nařízení 883/2004 jsou směrodatné faktické a objektivní vazby na ČR v době, kdy odvolatel vykonával zaměstnání v jiném členském státě. Při posuzování bydliště se přihlíží ke kritériím vyplývajícím z judikatury Soudního dvora EU, které byly převzaty také do čl. 11 odst. 1 Nařízení 987/2009.

Ze skutečností, jež žalobce v prvostupňovém řízení uvedl, dle úřadu práce vyplývá, že během svého zaměstnání ve VB neměl bydliště (ve smyslu Nařízení 883/2004) v ČR. Jelikož nebylo prokázáno, že splnil podmínky pro aplikaci výjimky ve smyslu Nařízení 883/2004, doby pojištění získané zaměstnáním ve VB mu nemohly být sečteny pro účely nároku na podporu v nezaměstnanosti a splnění podmínky dle ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona.

Žalovaný dále odkázal na Rozhodnutí Správní komise pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení č. U2, ze dne 12.6.2009, o rozsahu působnosti čl. 65 odst. 2 Nařízení 883/2004 o právu na dávky v nezaměstnanosti zcela nezaměstnaných osob, které nejsou příhraničními pracovníky a které měly během svého posledního zaměstnání nebo své samostatné výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě, které stanoví, že aplikace čl. 65 odst. 5 Nařízení 883/2004 je přijatelná v případě příhraničních pracovníků a některých kategorií, které obdobně zachovávají úzké vazby se svými zeměmi původu, tato praxe by již nebyla přijatelná, kdyby na základě příliš širokého výkladu pojmu „bydliště“ měla být oblast působnosti předmětného ustanovení rozšířena na všechny osoby, které mají v členském státě poměrně stabilní zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost a své rodiny nechaly v zemi původu. Z citovaného rozhodnutí lze vyvodit, že se čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení 883/2004 vztahuje i na ty přeshraniční pracovníky, kteří zachovávají obdobně úzké vazby se svými zeměmi původu jako příhraniční pracovníci neboli pendleři, jež se do státu bydliště vracejí alespoň jednou týdně. Na rozdíl od příhraničních pracovníků je stát bydliště těchto přeshraničních pracovníků natolik vzdálen od státu výdělečné činnosti, že pravidelné týdenní návraty jsou takřka nereálné. Za přeshraniční

pracovníky lze dle odvolacího orgánu zpravidla považovat osoby zaměstnané na lodi plující pod vlajkou členského státu, pokud během svého posledního zaměstnání bydlely v jiném členském státě, dále sezónní pracovníky vykonávající zaměstnání v řádu týdnů či měsíců v jiném členském státě než jsou dlouhodobě usazeni anebo osoby dojíždějící za prací krátkodobě do jiného členského státu, kde pobývají na ubytovně či v jiném provizorním obydlí, přičemž se vracejí do státu bydliště např. jednou za 14 dní. Žalobce zjevně nelze pod žádnou z kategorií podřadit, neb ve VB pobýval cca 3 roky, ostatně jak zamýšlel, a do ČR se vracel 4 – 6x ročně.

Po zhodnocení hledisek dle čl.11 odst. 1 Nařízení 987/2009 dospěl odvolací orgán shodně s ÚP k závěru, že žalobce nebyl přeshraničním pracovníkem. Rovněž poukázal na to, že výjimka poskytnutá čl. 65 Nařízení 883/2004 je určena zejména těm přeshraničním pracovníkům, kteří do členského státu odjedou na předem známou omezenou dobu zaměstnání, po jehož skončení se vrací do státu bydliště. Žalobce se po skončení svého prvního zaměstnání trvajícího 2 roky do ČR nevrátil, naopak ve VB setrval a navázal dalším zaměstnáním, opět uzavřeným na dobu neurčitou, byť jak tvrdí, z důvodu nabytí jazykových dovedností. Žalovaný má za prokázané, že žalobce během posledního zaměstnání ve VB neměl bydliště v ČR ve smyslu nařízení 883/2004, tudíž mu získaná doba zaměstnání nemohla být započtena jako doba důchodového pojištění pro účely nároku na podporu v nezaměstnanosti, čímž nesplnil podmínku 12 měsíců důchodového pojištění v posledních dvou letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání, proto odvolání zamítl.

*Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 11.4.2017 zopakoval informace o průběhu řízení i argumentaci z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že ne každý, kdo vyjede za prací za hranice ČR, a ČR považuje nadále za svoji domovinu, kde má přátele a rodinu, je přeshraniční pracovník. Délka a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států a povaha výdělečné činnosti, třebaže nebyly v souladu s přáním a představami dotčené osoby, jsou jedněmi z posuzovaných kritérií a musejí být posouzeny dle skutečného stavu věci. Možno dodat, že žalobce v dotazníku pro určení státu bydliště jako vazby k ČR uvedl bankovní účet a životní pojištění. Tyto finanční vztahy nejsou odvislé od toho, kde dotčená osoba skutečně pobývá. Žalovaný nepochybně, že si žalobce jistě vazby (osobní, citové, finanční, aj.) na ČR zachoval, žili tu jeho rodiče, prarodiče, sourozenci. Tyto rodinné vazby však nesvědčí bez dalšího o bydlišti žalobce ve smyslu Nařízení 883/2004 v ČR. Ve vztahu k tvrzení žalobce, že jeho přítelkyni, která byla v Británii s ním, podpora v nezaměstnanosti byla přiznána, žalovaný konstatoval, že případná nezákonnost postupu v jiné věci nezakládá nárok žalobce na podporu v nezaměstnanosti. Žalovaný si však vyžádal spisovou dokumentaci, vedenou ve věci paní Ch. , přičemž zjistil, že jmenované byla podpora v nezaměstnanosti přiznána, jelikož do dotazníku uvedla, že se do ČR vracela 4 - 20x ročně z důvodu studia a návštěvy rodinných příslušníků a doložila potvrzení, že byla studentkou kombinovaného studia na vysoké škole v akademickém roce 2014/2015 a 2015/2016, přičemž jak si žalovaný ověřil, výuka probíhala cca 1x za 3 týdny. Nezákonnost předmětného rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti jmenované žalovaný neseznal. Otázka „refundací“ vyplacených dávek v nezaměstnanosti nemůže mít a nemá žádný vliv na výsledek posouzení, zda nezaměstnaná osoba byla přeshraničním pracovníkem či nikoliv. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) č.j. 9 Ads 95/2015 - 39 ze dne 28.4.2016 a navrhl, aby soud žalobu zamítl.*

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 11.1.2017 bylo žalobci doručeno dne 20.1.2017, kdy jej osobně převzala jeho zmocněnkyně, což stvrdila vlastnoručním podpisem (soudu není jasné, z jakého důvodu je vyznačena právní moc rozhodnutí až dne 28.1.2017). Dále bylo zjištěno, že skutečnosti

uvedené v napadeném rozhodnutí zcela odpovídají obsahu tohoto spisu. Mimo jiné bylo ze založeného čestného prohlášení žalobce ze dne 20.6.2016 zjištěno, že tento uvedl, že v období od ledna 2015 do března 2016 navštěvoval ČR v četnosti 4 – 5 krát za rok. Dále je zde založena časová přímka návštěv žalobce v ČR, která je shodná s tou, jenž předložil žalobce i soudu při podání žaloby. Z dotazníku pro zpětné určení státu bydliště vyplněného žalobcem dne 20.6.2016 bylo zjištěno, že ve VB se zdržoval od 23.6.2013 do 28.5.2016 na základě nájemní smlouvy/smlouvy o podnájmu sjednané dne 24.6.2013 na dobu neurčitou, a že od 25.6.2013 do 14.6.2015 a od 16.6.2015 do 28.5.2016 byl daňovým rezidentem Velké Británie.

Žalobce v podání ze dne 25.4.2017 sdělil, že souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání. Dále uvedl, že se finančně staral a nejezdil pravidelně každý týden domů jako přeshraniční pracovník, když toto skutečně nebylo v jeho silách, ať už z důvodu vzdálenosti od místa bydliště, ceny letenek nebo nedostatku dovolené. Žalobce odjel do zahraničí z důvodů finanční pomoci rodině a vzdělání se v anglickém jazyce, což se mu zdárně podařilo, když 1. května získal certifikát z anglického jazyka na Univerzitě ve Swindonu. Cestovat v četnosti jaká by byla přijatelná pro MPSV k získání podpory v nezaměstnanosti by bylo nemožné a vylučovalo by to smysl jeho odjezdu do zahraničí. Dále je z vyjádření MPSV zřejmé, že žalobci je na škodu, že se mu podařilo získat poměrně stabilní zaměstnání. Žalobce je velmi pracovitý a podařilo se mu získat pracovní smlouvu na dobu neurčitou, chtěl však zůstat za hranicemi ČR jen nezbytně dlouhou dobu, nikoliv na stálo. A pravidelně každý měsíc posílal domů své rodině finanční pomoc. Dále se žalobce vyjádřil k důkazu pobytu ve formě lístků na trajekt a odkázal na další listiny, prokazující jeho vzájemné návštěvy s rodinou. Dávky v nezaměstnanosti by měl dle žalovaného vyplácet stát, který naposledy inkasoval pojistné, ale tato osoba by musela v evidenci uchazečů o zaměstnání ve VB pobývat minimálně další 4 týdny a podřizovat se tam kontrole, což je vzhledem ke shora uvedeným důvodům více méně krok zpět. Pobyt ve VB a s ním spojené platby za nájem atd. je dosti finančně nákladný, proto žalobce odjel co nejdříve po rozvázání pracovního poměru domů do ČR. Žalobce splňuje daný obsah článků a poctivě dokazoval svůj pohyb během jeho pobytu v zahraničí, což jistě v případě slečny Ch., která uvedla, že se do ČR vracela 4 - 20x za rok, nebylo. Zde stačilo pouze vyplnit dotazník. Evidentně nebylo nutné dokazování. Vyjádření Ministerstva práce a sociálních věcí lze chápat jako diskriminaci osob, které se svou pílí snažili finančně zabezpečit sebe a svoji rodinu. Není zde uveden jeden zásadní argument, který by vylučoval získání podpory v nezaměstnanosti. Žalobce setrval na své žalobě a zároveň se zřekl náhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25.5.2017 uvedl, že žalobci nekladl k tíži, že pravidelně každý týden nejezdil domů jako příhraniční pracovník, nýbrž že si nezachoval podobně úzkou vazbu jako příhraniční pracovník, který by se do ČR vracel alespoň jednou za týden. To, že ne každý, kdo vyjede za prací za hranice ČR a považuje ČR nadále za svoji domovinu, kde má přátele a rodinu, není „výmyslem“ žalovaného, nýbrž vyplývá z právních předpisů Evropské unie, konkrétně z Nařízení č. 883/2004. Jakkoliv žalobce svou rodinu finančně podporoval, za daných okolností je toto bez vlivu. Žalovanému není zřejmé, z jakého důvodu by tato skutečnost měla svědčit zachování bydliště v ČR. Žalobce stejně tak mohl svou rodinu v ČR finančně podporovat a ve VB pracovat např. i 10 let. Námitku stran četnosti návštěv ČR žalovaný nemůže akceptovat. Žalovaný netvrdí, že žalobce chtěl ve VB zůstat na stálo, nicméně je nutno mít na paměti, že výjimka poskytnutá čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení 883/2004 je určena zejména těm přeshraničním pracovníkům, kteří do členského státu odjedou na předem známou omezenou dobu zaměstnání, po jehož skončení se vrací do státu bydliště. Žalobce se po skončení svého zaměstnání do ČR nevrátil, ve VB setrval a navázal dalším zaměstnáním, opět uzavřeným na dobu neurčitou. Jak je zjevné z nařízení, při

posuzování bydliště se mj. musí přihlídnout k povaze a konkrétním znakům všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stabilitě činnosti a době platnosti každé pracovní smlouvy. Smyslem čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení 883/2004 byl záměr zákonodárce umožnit nezaměstnané osobě, aby si hledala práci za podmínek, které jsou pro ni nejprůzračnější, máje na paměti, že přeshraniční pracovník v jiném státě než ve státě bydliště omezeně pracoval a mohl by mít problém, např. jazykový, najít si tam další zaměstnání. Účelem tohoto článku je tedy poskytnout migrujícím pracovníkům možnost, aby žádali o dávky v nezaměstnanosti za co nejprůzračnějších okolností, protože se má za to, že ve státě bydliště spíše naleznou vhodné zaměstnání než ve státě, kam odjeli na omezenou dobu a pouze dočasně. Žalobce tomuto problému nečelil, ve VB si opětovně našel zaměstnání s pracovní smlouvou na dobu neurčitou. Námitku stran rezervací lístků na trajekt žalovaný nemohl akceptovat. Žalobce byl povinen svou přítomnost v ČR dokladovat prokazatelným a věrohodným způsobem. Nicméně jak již bylo uvedeno, i 4 návštěvy ročně bez dalšího nevedou k závěru, že žalobce po celou dobu výkonu zaměstnání ve VB obvykle bydlel v ČR. To, že za ním do VB jezdili jeho příbuzní, závěru o zachování bydliště v ČR nesvědčí, když se všichni při takové návštěvě nacházeli ve VB. Stejně tak důvod, pro který žalobce nepožádal o dávky v nezaměstnanosti ve VB, tj. finanční nákladnost, nemůže být zohledněn ve prospěch tvrzení žalobce o zachování bydliště v ČR. Uvedené svědčí právě a jen o finančních poměrech žalobce. Pokud jde o rozhodnutí, týkající se paní Ch., odkázal žalovaný rovněž na své předchozí vyjádření a dodal, že paní Ch. byla studentkou v ČR, žalobce studentem ve VB. Pakliže žalobce dokládá soudu doklady, které měl doložit správnímu orgánu, nicméně tak neučinil a nemohly tedy být zohledněny ve správním řízení, obtížně je lze uplatnit v soudním řízení.

Žalobce v podání ze dne 29.6.2017 zopakoval své námitky a odkázal na § 39 odst. 1 písm. a) zákona. V tomto zákoně je zmínka pouze o spodní hranici setrvání v zahraničí, nikoliv horní hranici, která by určovala, že doba tří let setrvání za hranicemi je neakceptovatelná. Dále je ve vyjádření zmíněno, že žalobce setrval ve VB tři roky a našel si další zaměstnání na dobu neurčitou. Nešlo o nové zaměstnání, když setrval na stejné pracovní pozici, na stejném místě, jen měl dvě pracovní smlouvy, ale obě patřily stejné kořenové firmě, na jedné adrese (dokazuje v příloze 1 a 2). Rezervace na trajekt je vydána pouze po zaplacení částky za převoz, tudíž neví, z jakého důvodu je žalovaný neakceptuje. Pouze se MPSV snaží vytáhnout důkazy z kontextu. Žalobce doložil některé doklady, které měl doložit již ve správním řízení, ale nestalo se tak, poněvadž při podávání žádosti v červnu 2016 u MPSV v Sokolově tyto informace po něm nikdo nechtěl, za což se velmi omluvil.

K výzvě soudu žalobce dne 21.7.2017 doplnil úředně ověřený překlad certifikátu o úspěšném dokončení tzv. 4 modulů ve studijním programu „Kvalifikace pro praktické znalosti anglického jazyka na úrovni 1“ udělený dne 1.5.2016 Londýnským institutem City& Guilds ve VB a k dalším listinám v anglickém jazyce předložil čestné prohlášení o jejich pravdivosti. Skutečnosti o provedení finančních transakcí již nebylo možno vyžádat ve VB, poněvadž se žalobce již delší dobu nachází v ČR. Doložil tedy výpisy z banky, kde byly tyto transakce přijímány.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech podpory

v nezaměstnanosti rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Soud v této věci rozhodl dle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, když s tímto postupem žalobce i žalovaný souhlasili. (Žalobce v podání ze dne 25.4.2017, žalovaný ve lhůtě nesouhlas s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání nevyjádřil.)

Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (tj. k datu 11.1.2017), jak vyplývá z § 75 odst. 1 s.ř.s. a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období (§ 41) zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu v délce alespoň 12 měsíců (dále jen „předchozí zaměstnání“); překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou,

Dle § 41 odst. 1 zákona rozhodným obdobím pro posuzování nároků na podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci jsou poslední 2 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.

Podle čl. 61 odst. 1 Nařízení 883/2004 příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování, obnovení nebo trvání nároku na dávky získáním buď dob pojištění, zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, přihlíží v nezbytné míře k dobám pojištění, zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by šlo o doby získané podle právních předpisů, které uplatňuje.

Pokud však příslušné právní předpisy podmiňují nárok na dávky získáním dob pojištění, nepřihlíží se k dobám zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti získaným podle právních předpisů jiného členského státu, ledaže by byly tyto doby považovány za doby pojištění a byly získány podle příslušných právních předpisů.

Dle čl. 61 odst. 2 Nařízení 883/2004 kromě případů uvedených v čl. 65 odst. 5 písm. a) je použití odstavce 1 podmíněno tím, že dotyčná osoba naposledy získala podle právních předpisů, podle kterých se o dávky žádá:

- doby pojištění, pokud uvedené právní předpisy doby pojištění vyžadují,
- doby zaměstnání, pokud uvedené právní předpisy doby zaměstnání vyžadují, nebo
- doby samostatné výdělečné činnosti, pokud uvedené právní předpisy doby samostatné výdělečné činnosti vyžadují.

Podle čl. 65 odst. 2 Nařízení 883/2004 nezaměstnaná osoba, která měla během svého posledního zaměstnání, nebo své samostatné výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě a bydlí v něm i nadále nebo se do něj vrací, musí být k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém má bydliště. Aniž je dotčen článek 64, doplňkově může být nezaměstnaná osoba k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém naposledy vykonávala činnost jako zaměstnanec nebo osoba samostatně výdělečně činná.

Nezaměstnaná osoba, která není příhraničním pracovníkem a která se nevrací do členského státu, v němž má bydliště, musí být k dispozici službám zaměstnanosti v členském státě, jehož právní předpisy se na ni naposledy vztahovaly.

Dle čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení 883/2004 *nezaměstnaná osoba uvedená v první a druhé větě odstavce 2 pobírá dávky podle právních předpisů členského státu svého bydliště, jako by se na ni tyto předpisy vztahovaly během její poslední činnosti jako zaměstnance nebo osoby samostatně výdělečně činné. Tyto dávky poskytuje instituce místa bydliště.*

Podle čl. 1 písm. f) Nařízení 883/2004 *se "příhraničním pracovníkem" rozumí každá osoba zaměstnaná nebo samostatně výdělečně činná v určitém členském státě, která má bydliště v jiném členském státě, do něhož se zpravidla vrací denně nebo alespoň jednou týdně.*

Dle čl. 11 odst. 1 Nařízení 987/2009 *pokud existují rozdílná stanoviska institucí dvou nebo více členských států, pokud jde o určení bydliště osoby, na kterou se vztahuje základní nařízení, stanoví instituce vzájemnou dohodou střed zájmu dotčené osoby, a to na základě celkového posouzení veškerých dostupných a významných informací o skutečnostech, které mohou zahrnovat podle okolností:*

a) délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států;

b) osobní situaci dané osoby, včetně:

i) povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy,

ii) rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb,

iii) vykonávání jakýchkoli nevýdělečných činností,

iv) v případě studentů zdroje jejich příjmu,

v) situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé,

vi) členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta.

V této věci se žalobce podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2017 není důvodná.* Žalobce totiž dle názoru soudu neprokázal, že by žalovaný postupoval v rozporu se zákonem ohledně rozhodnutí o dávkách podpory v nezaměstnanosti, přičemž neznamená, není-li rozhodnutí žalovaného podle představ žalobce, že je takové rozhodnutí nesprávné či dokonce v rozporu se zákonem.

Klíčové v dané věci při posouzení vzniku nároku na podporu v nezaměstnanosti bylo určení, zda v době pobytu žalobce ve VB měl tento tzv. bydliště dle čl. 11 odst. 1 Nařízení 987/2009 v ČR, jelikož pouze za této situace by se na něho vztahovala výjimka podle čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení 883/2004. Pro samotné určení bydliště žalobce bylo rozhodující nalezení tzv. středu jeho zájmu na základě posouzení okolností dle čl. 11 odst. 1 Nařízení 987/2009. Soud posoudil postupně všechna shora uvedená kritéria takto:

a) Délka 3 let pobytu (od 23.6.2013 do 28.5.2016) s občasnými návštěvami ČR (dle sdělení žalobce 3x v roce 2013, 5x v roce 2014, 6x v roce 2015, 3x v roce 2016) svědčí ve prospěch bydliště ve Velké Británii. Soud ohledně počtu návštěv vycházel ze skutkových zjištění, která učinil správní orgán i z tvrzení žalobce, který připojil k žalobě i časovou přímku návštěv rodiny v ČR, která je rovněž součástí správního spisu. Je zjevné, že žalobce rodinu navštěvoval v nepravidelných intervalech, dle jeho časových možností a trávil zde svou dovolenou, ovšem četnost jeho návštěv rozhodně neodpovídá požadavkům tzv. příhraničního pracovníka, když se do ČR nevracel ani jednou týdně, ani jednou měsíčně a někdy dokonce

po dobu tří měsíců, což sám uvedl ve výčtu svých návštěv ČR. Ačkoliv v ČR tedy zjevně trávil dovolenou se svými blízkými, „běžný život“ jednoznačně vedl většinu rozhodné doby ve VB.

K bodu b), tedy osobní situaci žalobce soud zjistil, že:

I. Žalobce měl ve VB uzavřené dvě pracovní smlouvy, obě na dobu neurčitou. Dle tvrzení žalobce se ve druhém případě jednalo v podstatě o stejnou pracovní pozici i na stejném místě a smlouva byla uzavřena s jinou firmou, ovšem se stejnou „kořenovou“ firmou. Tato forma pracovní smlouvy ovšem svědčí ve prospěch bydliště ve VB, jelikož se jedná o stabilní činnost s v podstatě „neomezenou“ dobou působení a bylo jen volbou žalobce, kdy a po jaké době pracovní poměr ukončí. Pro posouzení věci pak není rozhodující, zda měl žalobce od počátku v úmyslu pobývat ve VB např. maximálně ony tři roky nebo dobu delší či kratší, jelikož soud i správní orgán musí rozhodovat o faktickém stavu věci. Soud nepopírá, že sjednání výhodnější pracovní smlouvy na dobu neurčitou se následně stalo v podstatě nevýhodou žalobce při žádosti o podporu v nezaměstnanosti, ovšem toto vyplývá ze smyslu unijní úpravy migrujících pracovníků. Základním pravidlem je, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují. Tento stát pak od migrujících pracovníků jednak vybírá odvody na sociální zabezpečení a rovněž jim na základě těchto odvodů poskytuje sociální dávky. Žalobce pak jednoznačně ve vztahu k jeho pracovní smlouvě spadal pod sociální systém VB.

II. Žalobce uvedl, že rodinu i přátele měl v ČR, je však zřejmé, že daný bod se vztahuje zejména k úzké rodině, tedy rodinným příslušníkům ve smyslu Nařízení 883/2004, kterými dle čl. 1 písm. i) bodu 2 jsou manžel nebo manželka, nezletilé děti a nezaopatřené zletilé děti. Žalobce v ČR navštěvoval své přátele, rodiče a sourozence, naopak jeho přítelkyně žila s ním ve VB. Tedy je možné říci, že nejvýznamnější osoba z hlediska pohledu na institut rodinného příslušníka dle Nařízení č. 883/2004, tedy partnerka žalobce, pobývala ve stejném členském státě jako on, což opět svědčí spíše ve prospěch VB, ačkoliv si je soud vědom, že subjektivně může žalobce pociťovat silnější vazby na své rodiče a příbuzné v ČR. Pokud pak žalobce z VB finančně podporoval svou rodinu, nelze z žádných skutečností dovodit, že by na těchto příjmech byla jeho rodina v ČR závislá a jednalo se o prostředky pro jejich nutnou obživu. Pokud totiž rodinní příslušníci měli finanční prostředky ke vzájemným návštěvám ve Velké Británii a žalobce se účastnil veškerých aktivit, které soudu dokládal jako kurz jezdeckví či tandemový seskok, nebudí to minimálně dojem, že by rodina žalobce sociálně strádala, ale spíše jí příležitostná finanční pomoc od žalobce mohla zvednout určitou životní úroveň.

III. Soudu pak nejsou známy žádné nevýdělečné činnosti, které by žalobce vykonával, ani žádné sám neuvádí.

IV. Žalobce nebyl v rozhodné době studentem. Pokud by bylo hlavním účelem jeho pobytu studium cizího jazyka, což dokládá certifikátem o dosažení určité úrovně angličtiny, je nutné říci, že z žádného z tvrzení žalobce nevyplývá, že by tohoto certifikátu dosáhl na základě pravidelné výuky angličtiny ve škole ve VB, spíše se jednalo o nějaký výukový kurz či pouhé přezkoušení ze znalostí anglického jazyka, tedy žalobce nebyl studentem ve smyslu bodu iv) čl. 11 odst. 1 Nařízení 987/2009. Nad rámec je třeba říci, že i pokud by se žalobce považoval za studenta, pak studium probíhalo opět ve VB a po celou dobu měl žalobce příjmy z práce ve VB, tedy by i tento bod ukazoval na bydliště právě tam.

V. Ve zjišťovaném období od 23.6.2013 do 28.5.2016 měl žalobce ve VB zajištěné bydlení na základě nájemní smlouvy/smlouvy o podnájmu sjednané dne 24.6.2013 na dobu neurčitou. Takováto smlouva pak představuje adekvátní způsob dlouhodobého a stabilního bydlení, který je opět vazbou na VB. Žalobce naopak nevlastní žádnou nemovitost v ČR a při návštěvách zde pobýval u svých rodičů. Bytová situace v rozhodné době svědčila tedy opět ve prospěch VB.

VI. Žalobce v dotazníku pro zpětné určení státu bydliště uvedl, že od 25.6.2013 do

14.6.2015 a od 16.6.2015 do 28.5.2016 byl daňovým rezidentem Velké Británie; tato skutečnost jednoznačně svědčí ve prospěch bydliště ve VB.

Dle soudu tedy jednoznačně většina rozhodných skutečností svědčí ve prospěch bydliště ve VB. Žalovaný se s touto otázkou velmi dobře a podrobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 4-6, na které soud pro zjednodušení odkazuje, neboť není nutné tyto argumenty opakovat.

Ke shora uvedenému soud konstatuje, že podobným případem se zabýval i NSS v rozsudku č.j. 9 Ads 95/2015-39 ze dne 28.4.2016, kde mimo jiné prováděl stejné posouzení kritérií, jako zdejší soud. Dále zde soud uvedl, že *„Kromě výše uvedených kritérií se kasační soud zabýval relevantností dalších okolností, které stěžovatelka uvedla. Za nic neprokazující považuje soud tvrzení ohledně prováděných bankovních transakcí, uzavření smlouvy o úvěru či stavebního spoření, jelikož smlouvy s bankami v tuzemsku nejsou v době bezproblémového ovládání účtů prostřednictvím internetového bankovníctví žádným problémem i v případě, kdy klient pobývá v zahraničí.“* Žalobce uváděl v řízení před správním orgánem jako vazby k ČR bankovní účet a životní pojištění, což ani dle NSS není relevantní skutečnost při posuzování vazby na bydliště, jelikož tyto instituty může mít žalobce snadno sjednány v jiném členském státě, ve kterém fakticky nebydlí.

V rozsudku č.j. 9 Ads 95/2015-39 ze dne 28.4.2016 výše uvedeném NSS dále uvedl, že *„Spíše užší výklad pojmu „obvyklé bydliště“ je též v souladu s rozhodnutím U2 správní komise, které varuje před příliš širokým výkladem pojmu „bydliště“. Uvádí, že se čl. 65 odst. 5 nařízení č. 883/2004 má použít u příhraničních pracovníků a některých kategorií, které obdobně zachovávají úzké vazby se svými zeměmi původu, avšak jeho aplikace by již nebyla přijatelná, kdyby na základě příliš širokého výkladu pojmu „bydliště“ měla být oblast působnosti článku 65 nařízení (ES) č. 883/2004 rozšířena na všechny osoby, které mají v členském státě poměrně stabilní zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost a své rodiny nechaly v zemi původu. Má se tedy vztahovat zejména na osoby zaměstnané na námořních lodích, osoby obvykle pracující na území dvou nebo více členských států nebo speciální případy dané v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 883/2004.“* Účelem unijního práva tedy bylo, aby pojem „bydliště“ nebyl zneužíván a nadužíván, tedy aby primárně dávky sociálního zabezpečení byly vypláceny tím členským státem, kde je dotčená osoba nejen daňovým rezidentem, který zde odvádí sociální pojištění, ale i fakticky v tomto státě v rozhodné době žije. Jak již bylo uvedeno výše, soud se nedomnívá, že by primárním účelem cesty žalobce do VB bylo finančně zajistit své příbuzné v ČR, ale spíše si zajistit finanční prostředky pro své živobytí, naučit se cizí jazyk a získat nové zkušenosti.

K námitce žalobce, že ani v jednom právním předpisu není psáno o časovém omezení práce v zahraničí, pouze rozhodnutí o daňovém období, které nesmí být kratší než 12 měsíců, soud uvádí, že klíčové pro určení bydliště nebylo, že žalobce pobýval v zahraničí tři roky. Je nutné rozlišovat jednotlivé právní předpisy, kdy o době 12 měsíců hovoří zákon o zaměstnanosti jako o minimální době pojištění pro vznik nároku pro podporu v nezaměstnanosti. Aby však mohla být doba pojištění získaná v zahraničí započitatelná, musí žadatel splnit další podmínky, které upravuje Nařízení 883/2004 (čl. 61). Jelikož žalobce tyto nesplnil, mohla být příslušnost orgánů ČR k výplatě dávek podpory v nezaměstnanosti dána pouze při splnění výjimky dle čl. čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení 883/2004, tedy pokud by za místo jeho bydliště i v době, kdy žil a pracoval ve VB byla považována ČR, což jak je shora uvedeno prokázáno nebylo. Žalobce má pravdu v tom, že žádný předpis nestanoví hraniční délku pobytu v zahraničí, a to proto, že sám o sobě je tento údaj nepodstatný. Je možné, že některým z žadatelů o podporu v nezaměstnanosti na ní vznikne nárok, i pokud budou

v zahraničí pobývat a pracovat delší dobu než tři roky, ale jedná se právě například o studenty, nebo příhraniční pracovníky.

Co se týká připomínky, že ÚP by mohl požadovat vyplacené dávky po orgánech VB, tedy je tzv. refundovat, nemá toto tvrzení dle soudu žádnou relevanci, neboť tato skutečnost nemůže změnit rozhodnutí správního orgánu, aby vyplácel dávky, na které dle zákona ČR ani předpisů EU žalobci nevznikl v tomto členském státě nárok.

Dle rozsudku NSS č.j. 9 Ads 95/2015-39 ze dne 28.4.2016 „*Námitka ohledně absurdnosti výkladu, který ji nutil zůstat další minimálně 4 týdny ve státě, ve kterém zůstat nehodlá, je taktéž nedůvodná. Stěžovatelka pobývala ve Velké Británii celkem 8 let, proto další 4 týdny v porovnání s již strávenou dobou není rozhodně nadmíru zatěžující doba.*“ Podobný názor zaujal i zdejší soud k námitce žalobce, že se snažil dostat do ČR co nejrychleji zejména z důvodu nákladů na živobytí v Londýně. Soud sice chápe, že zajištění bydlení a stravování po tuto dobu představuje vyšší náklady, než měl žalobce po návratu u rodičů, ovšem žalobce se mohl na tuto situaci připravit a dopředu s ní počítat. Bylo v jeho zájmu, aby si zjistil, jaké kroky musí učinit, pokud chce pobírat podporu v nezaměstnanosti, neboť nemá v ČR po svém návratu zajištěné nové zaměstnání. V takovém případě tak mohl mít naspořené i finance na další čtyři týdny pobytu ve VB, které navíc mohl využít například k poznávání této země, další návštěvě rodiny ve VB, nebo studiu jazyka a využít tak období, kdy již nemusí docházet do práce.

Poslední námitka žalobce, že jeho přítelkyni byla podpora v nezaměstnanosti za stejných podmínek přiznána, je opět irelevantní. Žalobce nemůže ve své věci argumentovat případným nezákonným postupem v jiné věci. Ovšem jak soud zjistil, žalovaný se i touto otázkou nad rámec zabýval a pokud byla přítelkyně žalobce v rozhodné době studentkou v ČR, ač dálkového studia, nelze rozhodně hovořit o stejných podmínkách, jelikož studium v ČR je na první pohled silnou vazbou na ČR, která svědčí ve prospěch bydliště v ČR a lze předpokládat, že i její návštěvy zde byly četnější. Tento postup pak není v žádném případě diskriminační, jelikož je volbou každého občana ČR, zda bude pracovat v ČR, nebo v zahraničí a zda bude studovat, jakou formu studia si zvolí a opět v jakém státě.

Na základě shora uvedeného je soud přesvědčen, že žalovaný nepochybil, když zamítl odvolání žalobce a dostatečně srozumitelným způsobem se s odvoláním vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 11.1.2017, přičemž se soud plně ztotožnil s obsahem odůvodnění rozhodnutí i vyjádřením žalovaného, jelikož plně odpovídají předmětné zákonné úpravě i přímo aplikovatelným Nařízením EU. Rovněž soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení a nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést k jeho zrušení, jelikož rozhodnutí je srozumitelné a tedy i přezkoumatelné příslušným soudem.

Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že žalobce splnil podmínky pro aplikaci výjimky ve smyslu Nařízení 883/2004, doby pojištění získané zaměstnáním ve VB mu nemohly být sečteny pro účely nároku na podporu v nezaměstnanosti a splnění podmínky dle ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona. Krajský soud v Plzni proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.* (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, jelikož *napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2017 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu.* Zároveň se soud omlouvá za délku řízení způsobenou objektivními skutečnostmi.

Žalobce ve věci neměl úspěch, nevzniklo mu proto právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto mu nebyla soudem přiznána, jak vyplývá z § 60 odst. 1 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 13. března 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně